

Generał Władysław Anders – 50. rocznica śmierci



Władysław Anders związał swe życie ze służbą Polsce w szeregach jej armii, czego dał przykład podczas wojny z bolszewicką Rosją (za udział w tej kampanii został odznaczony Krzyżem Orderu Wojennego Virtuti Militari), w wojnie 1939 roku, a przede wszystkim podczas epopei Armii Polskiej na Wschodzie i II Korpusu Polskiego w zaciętych walkach we Włoszech. Zmarł na emigracji w Londynie 12 maja 1970 r.

Pięćdziesiąt lat temu, 12 maja 1970 r., w 26. rocznicę rozpoczęcia bitwy o Monte Cassino, zmarł w Londynie gen. Władysław Anders. Zgodnie ze swoją wolą spoczął wśród żołnierzy 2. Korpusu na montecassińskiej nekropolii żegnany przez najbliższą rodzinę i wiernych Mu żołnierzy Polskich Sił Zbrojnych.

Był wybitnym wojskowym, reprezentował najszlachetniejsze wartości elity II Rzeczypospolitej, pozostając wierny do końca dewizie Wojska Polskiego: Bóg, Honor i Ojczyzna. Droga życiowa gen. Andersa doskonale obrazuje chwałę i dramat Polski i Polaków w XX wieku. Jego śmierć zamknęła ważny rozdział w dziejach powojennej emigracji niepodległościowej, którą najpełniej symbolizował.

Gen. Anders urodził się 11 sierpnia 1892 roku w Błoniu koło Kutna w zaborze rosyjskim w rodzinie ziemiańskiej. Jego ojciec Albert był agronomek i zarządcą dóbr ziemskich, matka Elżbieta zajmowała się domem i czwórką dzieci. Rodzina wywodziła się z Inflant, miała korzenie niemiecko-szwedzko-węgierskie. Jego przodkowie walczyli o niepodległość Polski w 1863 roku. Trzej bracia Karol, Jerzy, Tadeusz byli także żołnierzami zawodowymi Wojska Polskiego. Wszyscy czterej zostali Kawalerami Orderu Virtuti Militari.

Więcej informacji: [50. rocznica śmierci generała Władysława Andersa – wiernego rycerza Rzeczypospolitej Polskiej](#)

Źródło: IPN